

Panium - numer dwudziesty pierwszy

Ruch w kierunku prawa niedzielnego w ziemi chwalebnej

Jeff Pippenger

2026-03-05

Historia od wersetu szesnastego do dwudziestego drugiego w jedenastym rozdziale Księgi Daniela rozpoczyna się i kończy prefiguracją ustawy niedzielnej. To, że początek i koniec tej linii są tożsame, ukazuje podpis Chrystusa jako Alfa i Omega. W ujęciu proroczym wymaga to zestawienia wersetu szesnastego z werselem dwudziestym drugim. Gdy tak uczynimy, zabieg ten przenosi historię ziemi chwalebnej, reprezentowaną przez linię Machabeuszy, w obręb historii wersetów od dziesiątego do piętnastego.

Machabeusze

Powstanie Machabeuszy reprezentuje dwudziestodwuletni okres, który rozpoczął się w 1776 roku i zakończył się w 1798 roku, gdy Stany Zjednoczone stały się szóstym królestwem w prorocztwie biblijnym. To identyfikuje liczbę dwadzieścia dwa jako okres dziejowy bezpośrednio powiązany z czasem końca w 1798 roku, od którego rozpoczyna się werselem czterdziesty jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Istotne jest rozpoznanie związku liczby dwadzieścia dwa z rokiem 1798. Powstanie Machabeuszy, jako typ rewolucji amerykańskiej, sytuuje obie rewolucje ziemi chwalebnej (dosłownej i duchowej) jako rewolucje, które odrzuciły sztukę rządzenia państwem Seleucydów i królów europejskich, a także politykę kościelną Grecji i Rzymu. W obu świadectwach historycznych Grecja i Rzym reprezentowały króla północy.

Linia Machabeuszy jest przedstawiona w wersecie dwudziestym trzecim, lecz odzwierciedla dzieje, które rozpoczęły się 33 lata po Panium z wersetu piętnastego i nieco ponad sto lat przed Pompejuszem w wersecie szesnastym. Linia kończy się na sądzie krzyża, sądzie, który rozciągnął się aż do 70 r. n.e., choć ów okres sądu w wersecie dwudziestym drugim został określony po prostu jako krzyż. W sensie proroczym linia machabejska, reprezentująca ziemię chwalebna od 1776 roku, następnie od 1798 roku poprzez dynastie hasmonejską, a potem dynastie herodiańską aż do krzyża i 70 r. n.e., kończy się w wersecie dwudziestym drugim, a rozpoczyna się okresem dwudziestu dwóch lat od 1776 do 1798 roku. Dwadzieścia dwa lata od 1776 do 1798 roku stanowią także typ dla dwudziestu dwóch lat od 9/11 do 2023 roku, co zostało typologicznie przedstawione jako dwadzieścia dwa dni w Danielu 10. Linia machabejska zaczyna się i kończy na liczbie "dwadzieścia dwa".

Czterej rzymscy władcy

Wersety od szesnastego do dwudziestego drugiego bezpośrednio identyfikują czterech rzymskich władców i stanowią w tych wersetach kolejną linię. Linia machabejska jest zbudowana zgodnie z zasadą „powtórzenia i rozszerzenia”, natomiast linia rzymska jest bezpośrednio przedstawiona w

wersetach. Pompejusz pokonał dwie pierwsze z trzech przeszkód, podczas gdy Rzym w bitwie pod Akcjum w 31 r. p.n.e. objął tron jako czwarte królestwo proroctwa biblijnego. Po nim nastąpili Juliusz Cezar, Cezar August i Cezar Tyberiusz. Pompejusz był generałem, a trzy ostatnie symbole są ze sobą powiązane jako cesarze.

Ostatni z czterech władców umiera w wersecie dwudziestym drugim, gdzie Chrystus został ukrzyżowany, dlatego musimy odnieść ostatniego z czterech władców Rzymu z powrotem do prawa niedzielnego z werseu szesnastego. Gdy to uczynimy, Pompejusz reprezentowałby pierwszy z czterech kamieni milowych, przy czym czwarty i ostatni kamień milowy zbiega się z prawem niedzielnym z werseu szesnastego. Werset szesnasty byłby reprezentowany przez Tyberiusza Cezara, a bitwa pod Panium z werseu piętnastego — przez Cezara Augusta; bitwa pod Raphią w wersecie jedenastym — przez Juliusza Cezara, co tym samym wyznaczałoby generała Pompejusza jako werseć dziesiąty oraz 1989.

To wskazuje, że „ukryta historia” werseu czterdziestego w jedenastym rozdziale Księgi Daniela — historia od upadku Związku Radzieckiego w 1989 roku aż do ustawy niedzielnej z werseu czterdziestego pierwszego — jest reprezentowana przez trzy linie prorocze, które znajdują się w historii przedstawionej w wersetach 10–23. Machabeusze, rzymscy władcy oraz trzy bitwy sił zastępczych Rzymu.

Po raz trzeci przychodzę do was. Na podstawie zeznań dwóch lub trzech świadków każde słowo zostanie potwierdzone. 2 List do Koryntian 13:1.

Trzy wojny zastępcze

Werset dziesiąty wyznacza koniec czwartej wojny syryjskiej, która miała miejsce w latach 219–217 p.n.e., kiedy Antioch III Magnus (Wielki) przegrupował siły, przygotowując się do bitwy z werseu jedenastego, to jest bitwy pod Rafią, którą reprezentowałby Juliusz Cezar. Werset dziesiąty identyfikuje upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku, przedstawiony w wersecie czterdziestym, a Pompejusz wpisuje się w tę historię. Werset szesnasty przedstawia podbój chwalebnej ziemi Judy, stanowiący typ prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych, lecz Pompejusz odpowiada również rokowi 1989, a w 1989 roku współczesny Rzym pokonał swoją pierwszą przeszkodę; jednak czyniąc to, jednocześnie duchowo podbił protestancką Amerykę, gdy uwiódł Ronalda Reagana, by zawarł tajny sojusz z chwalebną ziemią. Sojusz króla z nierządnicą Rzymu stanowi duchowy nierząd.

Rok 1989 był momentem, w którym nierządnica Rzymu zaczęła wychodzić z okresu swoich siedemdziesięciu lat, aby uprawiać nierząd ze wszystkimi królami ziemi. Pierwszym z tych królów są Stany Zjednoczone w 1989 roku, gdyż Stany Zjednoczone są także reprezentowane przez Achaba, który był poślubiony Izebel, która w Księdze Izajasza 23 jest nierządnicą Tyru.

I stanie się w owym dniu, że Tyr będzie zapomniany przez siedemdziesiąt lat, według dni jednego króla; po upływie siedemdziesięciu lat Tyr będzie śpiewał jak nierządnica. Weź harfę, obchodź miasto, ty nierządnico, która zostałeś zapomniana; graj pięknie, śpiewaj wiele pieśni, abys mogła być wspomniana. I stanie się po upływie siedemdziesięciu lat, że Pan nawiedzi

Tyr, a on powróci do swej zapłaty i będzie uprawiał nierząd ze wszystkimi królestwami świata na obliczu ziemi. Izajasza 23:15–17.

Nierządnicą została zapomniana w „czasie końca” w roku 1798, gdy otrzymała swoją śmiertelną ranę, jak przedstawiono w czterdziestym wersecie jedenastego rozdziału Księgi Daniela. W „czasie końca” w roku 1989 rozpoczyna okres gojenia swojej śmiertelnej rany, dopuszczając się nierządu z królestwem, które jako pierwsze wprowadzi w życie znak jej władzy. To królestwo było reprezentowane przez Achaba oraz przez Francję, która w roku 538 osadziła papieństwo na tronie ziemi i była pierwszym królestwem, które poparło wzrost władzy papieskiej. Z tego powodu nazywani są „pierworodnym Kościoła katolickiego”, jak również „najstarszą córką Kościoła katolickiego”. Francja i Achab obaj świadczą o roli Stanów Zjednoczonych od roku 1989 aż do prawa niedzielnego.

W dwudziestym trzecim rozdziale Księgi Izajasza nierządnicą Tyru, która jest także nierządnicą z siedemnastego rozdziału Księgi Objawienia, na której czole wypisano „Babilon Wielki”. Zostaje „zapomniana” w odniesieniu do historii Stanów Zjednoczonych, począwszy od roku 1798, kiedy papieństwo przestało być piątym królestwem prorocstwa biblijnego, bestią z morza z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia. Wówczas Stany Zjednoczone rozpoczęły swoją rolę jako szóste królestwo prorocstwa biblijnego, bestia z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia. Ostatecznie Stany Zjednoczone stają się wiodącym królem spośród dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Księgi Objawienia. Symboliczna historia okresu „siedemdziesięciu lat”, „dni jednego króla”, przedstawia siedemdziesiąt lat panowania Babilonu jako pierwszego królestwa prorocstwa biblijnego. To typologicznie przedstawia dzieje Stanów Zjednoczonych od roku 1798 aż do ustawy niedzielnej, gdzie linia zewnętrzna historii amerykańskiej jest reprezentowana przez róg republikański, a linia wewnętrzna przez róg protestancki. Te dwa rogi przedstawiają istotę Konstytucji, która ustanawia rozdział władzy państwowej i kościelnej, i stanowią zagadnienie dotyczące przyszłości Ameryki.

Siedemdziesiąt lat zostało wyznaczone, aby nierządnicą Tyru została zapomniana, następnie zaś od czasu końca w roku 1989 aż do ustawy niedzielnej zaczyna śpiewać. Rozpoczęła od tajnego sojuszu, gdy przejęła religię protestanckiej Ameryki i wraz z upadkiem Związku Radzieckiego obaliła strukturę polityczną króla południa. Jest to okres siedemdziesięciu lat, który kończy się w historii, w której Antioch III Wielki stoi pośrodku siedemnastoletniego okresu podzielonego na dziesięć i siedem, których iloczyn wynosi „siedemdziesiąt”. Na początku zewnętrznych dwustu pięćdziesięciu lat, które zakończyły się między Rafią a Panium, rozpoczyna się wewnętrzne prorocstwo czasowe dwóch tysięcy trzystu lat, od „siedemdziesięciu” tygodni wyznaczonych nad ludem Daniela. Na końcu tych siedemdziesięciu tygodni, w 34 r. n.e., starożytny Izrael został na zawsze rozwiedziony z Bogiem jako Jego wybrany lud przymierza, a Bóg wówczas wszedł w związek małżeński ze swoją chrześcijańską oblubienicą i zwrócił się do pogan.

207 r. p.n.e. Antioch stoi pośrodku „siedemdziesięciu”, wskazując na zakończenie statusu jego królestwa jako narodu uprzywilejowanego — „ziemi chwalebnej”, w której On postanowił wzbudzić nowożytny Izrael. Kres Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa przy ustawie niedzielnej jest końcem „siedemdziesięciu lat” Izajasza. Dwustu pięćdziesięcioletnia linia

Antiocha wyznacza zamknięcie czasu próby dla republikańskiego rogu Stanów Zjednoczonych, tuż przed ustawą niedzielną z wersestu szesnastego. Okres dwóch tysięcy trzystu lat, który zakończył się, gdy 22 października 1844 roku rozpoczął się sąd, typizuje zamknięcie sądu przy ustawie niedzielnej. Okres dwóch tysięcy trzystu lat rozpoczyna się siedemdziesięcioma tygodniami, które wyznaczają koniec dosłownego Izraela jako wybranego ludu Bożego. Koniec całego okresu dwóch tysięcy trzystu lat domyka się zakończeniem ruchu protestanckiego, podczas gdy ruch adwentowy podąża dalej aż do ustawy niedzielnej. Gdy zamknięte drzwi z 1844 roku zostaną powtórzone, drzwi zamkną się dla republikańskiego rogu, protestanckiego rogu i bestii rządowej.

To, że Antioch stoi pomiędzy okresem dziesięciu a siedmiu, oznacza, iż stoi u kresu swego czasu łaski; czas łaski dla rządu Stanów Zjednoczonych, który jest zwierzęciem z ziemi, zamyka się wraz z prawem niedzielnym, lecz czas łaski rogu republikańskiego zamyka się przed prawem niedzielnym.

Jezus rzekł mu: Nie powiadam ci, że aż do siedmiu razy, lecz że aż do siedemdziesięciu razy siedem. Ewangelia według Mateusza 18,22.

Wyrażenie „siedemdziesiąt razy siedem” to jedyny przypadek w Biblii, w którym liczby są wyrażane w postaci iloczynu w ten właśnie sposób. „Siedemdziesiąt razy siedem” to czterysta dziewięćdziesiąt lat, które zostały „wyznaczone” dla ludu Daniela. Są to siedemdziesiąt tygodni, od których liczy się dwa tysiące trzysta, a na końcu dwustu pięćdziesięciu lat od identycznego punktu wyjścia Antioch przybywa pośrodku dziesięciu i siedmiu. Antioch Wielki tam zajmuje swoje stanowisko w ostatnich aktach swojej historii w świętym dramacie wielkiego sporu.

Zamknięte drzwi roku 1844 reprezentują zamknięte drzwi prawa niedzielnego, a przed prawem niedzielnym z wersestu szesnastego zaczyna się siedmioletni okres, którego początkiem jest Antioch wyznaczający kres swojemu królestwu; następnie jego królestwo dobiega końca wraz z upływem siedmiu lat. Siedmioletni okres przedstawia czas próby obrazu bestii, a okres ten rozpoczyna się wraz z pierwszym prawem niedzielnym z roku 321. Przed pierwszym prawem niedzielnym, które typizuje ostatnie prawo niedzielne, ma miejsce dziesięcioletni okres rozpoczynający się edyktem. Przy "edykcie" z roku 313 rozpoczyna się próba przedstawiona przez dziesięć lat, następnie Antioch ustanawia pierwsze prawo niedzielne i kończy się czas łaski rogu republikańskiego. Z końcem siedmiu lat nadchodzą Panium i prawo niedzielne, powodując podział na wschód i zachód w roku 330.

Pompejusz

Pompejusz podbił ziemię ozdobną w wersecie szesnastym, lecz w dwuletnim okresie od 65 do 63 r. p.n.e. Pompejusz, w wypełnieniu Księgi Daniela 8,9, rzeczywiście podbił „wschód” oraz „[ozdobną] ziemię”, stanowiąc typ podwójnego podboju w wersecie czterdziestym i w roku 1989.

Spełnienie trzeciej przeszkody dla pogańskiego Rzymu przypadłoby Cesarowi Augustowi, który zasłynął z utworzenia pierwszego oficjalnego rzymskiego triumwiratu, reprezentującego pierwszy oficjalny potrójny sojusz w Rzymie. To właśnie przy trzecim kamieniu milowym przywódców

rzymskich potrójny sojusz zostaje oficjalnie odnotowany w historii Rzymu. To przy prawie niedzielnym w wersecie szesnastym zostaje ustanowiony potrójny sojusz smoka, bestii i fałszywego proroka, a następnie, jak przedstawia Zachariasz, ptak niegodziwości zostaje ponownie umieszczony na jej miejscu w Szinear.

Cezar August utworzył pierwszy oficjalny rzymski triumwirat, lecz historycy nazywają go Drugim Triumwiratem, gdyż Juliusz Cezar także utworzył triumwirat, który jednak nie był oficjalnym triumwiratem władzy rzymskiej. Relacja Juliusza i Augusta Cezara, jako symboli potrójnego związku smoka, bestii i fałszywego proroka w kontekście wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego, jest ukazana typologicznie: Juliusz na początku ruchu egzekwowania ustawodawstwa niedzielnego, a August na jego końcu. Tę proroczą relację przedstawia także oblężenie Cestiusza w roku 67, po którym nastąpiło oblężenie Tytusa. Juliusz to Cestiusz, a August to Tytus. Juliusz i August reprezentują potrójny związek, a Cestiusz i Tytus reprezentują oblężenie.

Okres, w którym ruch na rzecz ustawy niedzielnej rozpoczyna się w sensie proroczym, przypada na rok 313, wraz z Edyktem Mediolańskim. Następnie w roku 321, w połowie siedemnastoletniego okresu, pojawia się pierwsza ustawa niedzielna. Trzeci etap podziału królestwa na wschód i zachód, reprezentujący w Stanach Zjednoczonych podział na tych, którzy przyjmują, oraz na tych, którzy nie przyjmują znamienia bestii lub pieczęci Bożej, przypadł na rok 330. Istnieje seria ustaw niedzielnych, które prowadzą do ustawy niedzielnej, a rok 321 reprezentuje pierwszą ustawę niedzielna, która prowadzi do ostatniej ustawy niedzielnej z roku 330.

W odróżnieniu od dwustu pięćdziesięciu lat Antiocha, dwieście pięćdziesiąt lat Nerona wskazują na okres obejmujący osiem lat, następnie punkt środkowy pierwszego prawa niedzielnego, a potem dziewięć lat. Linia po linii Antioch i Neron identyfikują dwa okresy, reprezentowane przez trzy kamienie milowe. W obu liniach pierwszy i ostatni kamień milowy są takie same: edykt na początku, naznaczony małżeństwem zakończonym rozwodem, oraz bitwa między królem północy a królem południa na początku i na końcu. Pierwsze prawo niedzielne z roku 321, pośrodku, musi być miejscem, w którym stoi Antioch. Stoi on u kresu procesu próby reprezentowanego przez dziesięć lat, a proces próby objawia Antiocha jako ósmego, który jest z siedmiu, gdy kształtuje on obraz bestii, która jest ósmą, wywodzącą się z siedmiu. W tym samym czasie sto czterdzieści cztery tysiące przechodzą proces próby i ulegają przemianie od siódmego, Laodycejskiego Kościoła, do ósmego, Filadelfijskiego Kościoła.

Przy pierwszym prawie niedzielnym rozpoczyna się ustanowienie obrazu, a kończy się przy prawie niedzielnym z Objawienia 13,11 — wersecie, który zestawia początek Stanów Zjednoczonych jako baranka z ich końcem jako smoka. Liczba trzynaście jest symbolem buntu, a w kontekście wersetu jedenastego — gdy Stany Zjednoczone przemawiają jak smok — symbolem buntu jest znamię bestii; natomiast symbolem tych, którzy mają pieczęć Bożą, jest liczba jedenaście. Objawienie 13,11 wskazuje na oddzielenie tych, którzy przyjmują znamię bestii lub pieczęć Bożą, w czasie prawa niedzielnego, kiedy Stany Zjednoczone przemawiają jak smok.

Czas próby obrazu bestii ma określone znaki, które wyznaczają jego nadejście, a zarazem typologicznie zapowiadają jego koniec. Od Noego aż po Święto Trąb Bóg się nie zmienia; zawsze

z wyprzedzeniem ogłasza nadejście czasu próby. Jego zapowiedzi są zawarte w Jego słowie prorockim. Większość adwentystów (jak przypuszczam) nie wie, że w związku ze zburzeniem Jerozolimy miały miejsce dwa oblężenia, ani że dzień ostatecznego zniszczenia przypadł na ten sam dzień roku, w którym Nebukadnezar zburzył Jerozolimę i świątynię po raz pierwszy — „alfa”. Mogą też nie wiedzieć, że oblężenia rozpoczynały się w święta uroczyste i kończyły się w święto uroczyste, albo że czas trwania oblężenia wynosił trzy i pół roku. Jeśli nie znają tych faktów, wydaje się mało prawdopodobne, że dostrzegą, iż Juliusz Cezar wyznacza początek czasu próby obrazu bestii w jego najdoskonalszej reprezentacji. Przez „doskonałą reprezentację” rozumiem jego ostateczne wypełnienie.

Ten sam okres jest ukazany od roku 1888 aż do ustawy niedzielnej, a następnie ponownie od 11 września aż do ustawy niedzielnej, lecz doskonale wypełnienie proroczego okresu ustanowienia obrazu bestii, reprezentowanego przez Konstantyna Wielkiego w latach 313–330, rozpoczyna się za prezydentury ósmego prezydenta od czasu końca w 1989 roku.

Od pierwszego prawa niedzielnego okres próby dotyczący szabatu i niedzieli rozpościera się w czasie reprezentowanym przez siedem lat Antiocha. Siedem lat linii Antiocha pomnożone przez dziewięć lat linii Nerona daje sześćdziesiąt trzy, i w 63 r. p.n.e. Pompejusz podbił ziemię chwalebna, w wypełnieniu wersetu szesnastego rozdziału jedenastego Księgi Daniela. W czasie prawa niedzielnego dziewięciu królów uzna Stany Zjednoczone za wiodącego króla spośród dziesięciu królów, którzy zgodzą się przekazać swoje królestwo nierządniczy Tyru, która następnie ma uprawiać nierząd ze wszystkimi królami ziemi.

Zgodnie z proroczą strukturą przypowieści o dziesięciu pannach, małżeństwo bestii i fałszywego proroka zostało zawarte w 1989 roku, lecz przy ustawie niedzielnej małżeństwo zostaje dopełnione. Fraktalem tamtej historii jest okres sądu nad żywymi, który rozpoczął się w 2001 roku, 11 września. Od tego momentu aż do ustawy niedzielnej, w czasie próby obrazu bestii, który jest zarazem czasem pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, dokonuje się sąd nad ludem przymierza Bożego oraz nad ziemią, na której mieszkali, w wypełnieniu prorocstwa przymierza danego Abrahamowi. W tym okresie sądzony jest laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, a następnie sądzony są ci, którzy podają się za panny. Tym samym sądzony jest róg protestancki, i jest on sądzony w okresie, w którym najpierw sądzona była Partia Demokratyczna rogu republikańskiego, aż do roku 2024, kiedy to obecnie trwa sąd nad Republikanami rogu republikańskiego. Rząd konstytucyjny jest bestią, która ma dwa rogi i która jest sądzona przy ustawie niedzielnej.

Okres od 1989 roku do prawa niedzielnego jest przedstawiony w fraktalu rozciągającym się od 11 września do prawa niedzielnego, lecz doskonale wypełnienie ustanowienia obrazu bestii następuje za rządów ósmego prezydenta, który jest z siedmiu. Siedemnaście lat panowania Nerona stanowi fraktal historii od 11 września do prawa niedzielnego. To samo dotyczy siedemnastu lat Antiocha. Małżeństwo Reagana z tajnym sojuszem zostaje dopełnione jawnym sojuszem w kadencji ósmego prezydenta. Pierwsze z małżeństw alfa i omega zostało zobrazowane przez ustawę Patriot Act w 2001 roku, kiedy prawo angielskie zostało zmienione na prawo rzymskie. Małżeństwo Edyktu Mediolańskiego wyznacza początek doskonałego wypełnienia ustanowienia obrazu bestii. Jego

struktura opiera się na strukturze małżeństwa dziesięciu panien i przedstawia fałszywe małżeństwo, które zachodzi podczas prawdziwego małżeństwa.

Czas próby obrazu bestii oznacza „próbę”, którą musimy przejść, zanim zostaniemy „zapieczętowani”. Dom Boży jest sądzony najpierw, a następnie, gdy nastanie ustawa niedzielna, sądzeni są ci, którzy znajdują się poza domem Bożym. Okres końcowego sądu zarówno w domu Bożym, jak i potem wobec wielkiej rzeszy, rozpoczyna się wraz z pierwszą ustawą niedzielną. W Stanach Zjednoczonych nastąpi pierwsza ustawa niedzielna, która wyznaczy początek pełnego i ostatecznego wypełnienia okresu próby obrazu bestii; okres ten zakończy się następnie przy ustawie niedzielnej, która wypełnia Objawienie 13:11. Ta ustawa niedzielna jest ostatnią ustawą niedzielą w ziemi chwalebnej. Ostatnia ustawa niedzielna w ziemi chwalebnej jest pierwszą ustawą niedzielą w świecie, wyznaczającą czas próby obrazu bestii dla świata. Światowy czas próby rozpoczyna się przy ustawie niedzielnej w Stanach Zjednoczonych w wersecie jedenastym rozdziału trzynastego. Gdy Stany Zjednoczone „przemówią” jak smok przy rychłej ustawie niedzielnej, wersety dwunasty i dalsze w tym rozdziale przedstawiają światowy czas próby obrazu bestii.

Dlatego ważne jest, aby dostrzec dwustupięćdziesięcioletnie prorocstwo Nerona, które kończy się siedemnastoletnim okresem rozpoczynającym się edyktem z roku 313, po którym następuje pierwsza ustawa niedzielna w 321, a następnie podział na Wschód i Zachód w 330. Trzy etapy linii Nerona dotyczą prześladowań; Neron jest symbolem prześladowania, a 250-letni okres reprezentuje Kościół w Smyrnie, który zakończył się w 313, gdy pojawił się kościół kompromisu. Trzeci etap wyznacza kres królestwa; zatem w zastosowaniu do Stanów Zjednoczonych oznacza ustawę niedzielną oraz przejście z szóstego królestwa do siódmego i ósmego. W zastosowaniu do świata trzecim kamieniem milowym jest zamknięcie czasu łaski dla ludzkości, które zostało typologicznie przedstawione przez zamknięcie czasu łaski dla Stanów Zjednoczonych na początku światowego okresu próby związanego z obrazem bestii.

Dlatego Cezar August, trzeci z czterech rzymskich władców, którzy prowadzą do prawa niedzielnego, przedstawionego przez krzyż, jak to przedstawiono w wersecie dwudziestym drugim, może reprezentować krzyż, mimo że ma po nim nastąpić Tiberias, który również reprezentuje krzyż. Okres próby obrazu bestii jest próbą dwojaką, która najpierw doświadcza ziemię, a następnie morze. Ziemia oznacza Stany Zjednoczone, a morze — świat.

Próba obrazu bestii skutkuje zdwojeniem znaków; alfa drugiego okresu jest zarazem omega pierwszego okresu. Rok 321 był pierwszym prawem niedzielnym w historii proroczej, zaś w ciągu siedemnastu lat wyznaczających czas próby obrazu bestii 321 jest pierwszym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych, które prowadzi do prawa niedzielnego omega czasu próby obrazu bestii w ziemi chwalebnej. Jednak 321 jest także pierwszym prawem niedzielnym dla świata, zatem rok 321 wyznacza środek zarówno początku, jak i zakończenia czasu próby obrazu bestii. Rok 313 jest początkiem, a początkiem jest edykt, który jest typem prawa niedzielnego. Siedemnaście lat Nerona wyznacza okres eskalujących praw niedzielnych aż do zamknięcia czasu łaski dla ludzkości.

Edykt jest typem pierwszej ustawy niedzielnej, która prowadzi do zakończenia czasu łaski. Pompejusz zajął Judeę w wersecie szesnastym, typologicznie przedstawiając ustawę niedzielną, a Juliusz Cezar utworzył pierwszy triumwirat; choć był to nieoficjalny trójczłonowy sojusz, historycy i tak uznają go za pierwszy. Typ Juliusza Cezara trójzwiązku ustawy niedzielnej zapowiadał oficjalny triumwirat Oktawiana Augusta, po którym nastąpił Tyberiusz w czasie ukrzyżowania. Wszyscy czterej rzymscy władcy typologicznie przedstawiają ustawę niedzielną, podobnie jak wszystkie trzy etapy siedemnastu lat panowania Nerona.

Pompejusz odpowiada rokowi 1989; Juliusz odpowiada wersetowi jedenastemu; August odpowiada wersetowi piętnastemu, a Tyberiusz — wersetowi szesnastemu. Opowieść o Juliuszu w tych wersetach obejmuje jego wyprawę do Egiptu i Kleopatrę. Historia ta powtarza się w osobie Marka Antoniusza. Marek Antoniusz był głównym generałem Juliusza Cezara w czasie, gdy Juliusz został zamordowany dwudziestoma trzema ciosami noża. Liczba dwadzieścia trzy oznacza ustawę niedzielną, a śmierć Juliusza od 23 ran jest obrazem królestwa kończącego się przy ustawie niedzielnej. Marek Antoniusz, August Cezar i Marek Lepidus utworzyli następnie pierwszy oficjalny triumwirat, aby pomścić jego śmierć. Jedną z tych trzech władz — Marek Antoniusz — miała powtórzyć spotkanie Juliusza z Egiptem i Kleopatrą.

Czy Juliusz, czy Marek Antoniusz — obaj są symbolami Rzymu, a Kleopatra była symbolem Egiptu i Grecji. Reprezentowała greckie panowanie w Egipcie — oba te symbole odnoszą się do smoka — podczas gdy Juliusz i Marek Antoniusz są symbolami bestii. Jako kobieta w tej relacji Kleopatra była kościołem, czyniąc Juliusza i Marka Antoniusza państwem. Kleopatra przedstawia kobietę, która dwukrotnie zostaje oddzielona od swoich królewskich rzymskich kochanków: najpierw w roku 1798, a następnie przy zamknięciu czasu łaski, gdy dochodzi do swego końca i nie ma nikogo, kto by jej pomógł. Jej ostateczny upadek następuje w bitwie pod Akcjum w 31 r. p.n.e. Zwycięzcą w bitwie pod Akcjum był August Cezar, tak więc widzimy, że Pompejusz zginął w Egipcie, Juliusz miał spotkanie z Kleopatrą w Egipcie, co zostało podwojone w historii Marka Antoniusza, a następnie August Cezar kończy tę relację pod Akcjum. Akcjum wskazuje na ustawę niedzielną, gdyż to w bitwie pod Akcjum usunięta została trzecia przeszkoda dla Rzymu i cesarski pogański Rzym zaczął panować przez trzysta sześćdziesiąt lat, jako wypełnienie Daniela 11:24.

Pompejusz pokonał pierwsze dwie przeszkody, a August trzecią.

A z jednego z nich wyłonił się mały róg, który urósł ogromnie ku południu, ku wschodowi i ku pięknej ziemi. Daniel 8:9.

Pompejusz to rok 1989, pierwszy kamień milowy na drodze do pokonania trzech potęg politycznych przez współczesny Rzym, w miarę gojenia się jego śmiertelnej rany. Są to Związek Radziecki, po nim Stany Zjednoczone, a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, w wersecie czterdziestym pierwszym jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Walka prowadzona przez władzę papieską ma charakter polityczny i religijny, a w perspektywie proroczej moc religijna Stanów Zjednoczonych została podbita, gdy został zawarty tajny sojusz Reagana i papieża Jana Pawła II. Celem papieża są trzy przeszkody polityczne i trzy moce religijne. W 1989 roku jedna z trzech potęg politycznych została zmieciona; protestantyzm, jako słowo, które w istocie oznacza protest

przeciwko Rzymowi, został również w tym samym okresie dziejowym zmieciony przez prezydenta Stanów Zjednoczonych. Trzy potęgi polityczne to Związek Radziecki, Stany Zjednoczone i Organizacja Narodów Zjednoczonych, a celami religijnymi są protestantyzm wraz z różnymi religiami smoka, które wszystkie uważa się za spirytualizm. Trzy religie, które prowadzą świat do Armagedonu, to odstępczy protestantyzm, katolicyzm i spirytualizm; a wewnętrzne zmagania władzy papieskiej między ideologią konserwatywną a liberalną w ich Kościołach, wraz ze schizmatami katolicyzmu ortodoksyjnego, stanowią przeszkodę natury religijnej, a pozostałymi dwiema przeszkodami religijnymi, które katolicyzm ma pokonać, są odstępczy protestantyzm i spirytualizm. Protestantyzm został zmieciony w 1989 roku.

Jeśli wewnętrzne zmagania katolicyzmu, jak przedstawiają je rozmaite katolickie prorocтва wywiedzione z orędzi fatimskich, zostaną oddzielone od jego wysiłków zmierzających do przewyższenia religijnych potęg pozostających poza jego własną religią, wówczas jego zwycięstwem alfa nad protestantyzmem był tajny sojusz Reagana, a zwycięstwem omega — jawny sojusz z roku 2025. Jego zmagania z Kościołami prawosławnymi są również ukazywane od początkowego zwycięstwa w 1989 roku aż po ostateczne zwycięstwo pod Panium.

Pompejusz koresponduje z rokiem 1989, a jego dwa zwycięstwa nad „wschodem i ziemią ozdobną”, jak określa je Daniel w rozdziale ósmym, w wersecie dziewiątym, oznaczają duchowe i polityczne zwycięstwo papieża nad byłym Związkiem Radzieckim oraz towarzyszące mu duchowe zwycięstwo nad chwalebnią ziemią wyznawanego protestantyzmu. Juliusz Cezar poniesie klęskę pod Rafią, jak Antioch III, i jak ją poniesie Zełenski. Juliusz jest przedmiotem wersetów od siedemnastego do dziewiętnastego, a następnie powstaje Cezar August jako ten, który nakłada podatki. Tyberiusz Cezar panuje w czasie krzyża, a więc Tyberiusz to prawo niedzielne wersetu szesnastego.

To utożsamia Augusta z Panium z wersetu piętnastego, a bitwę pod Rafią z wersetu jedenastego z Juliuszem. Bitwa pod Panium jest trzecią wojną światową, która rozpoczyna się tuż przed ustawą niedzielną z wersetu szesnastego, lecz następnie przekształca się w bitwę pod Akcjum. Panium było bitwą lądową (Stany Zjednoczone), a Akcjum było bitwą morską (świat). August jest przedstawiony przy Panium w szeregu czterech rzymskich władców, a pod Akcjum był rzeczywistym przywódcą. Pod Panium Antioch rozprawił się z Egiptem, sprzymierzonym z Rzymem, a pod Akcjum August rozprawił się z Egiptem (Kleopatry), sprzymierzonym z Rzymem (Markiem Antoniuszem). Oznacza to, że Pompejusz reprezentuje werset czterdziesty aż do roku 1989, a Tyberiusz reprezentuje ustawę niedzielną z wersetu czterdziestego pierwszego. Juliusz Cezar pojawił się w roku 2014, gdy rozpoczęła się wojna ukraińska, ukazana typologicznie przez bitwę pod Rafią w 217 r. p.n.e.

To wskazuje, że wersety od siedemnastego do dwudziestego drugiego rozpoczynają się w 1989 roku i kończą się prawem niedzielnym, a zatem stanowią historię, która jest zgodna z "ukrytą historią" wersetu czterdziestego. Prorocza linia Machabeuszy również jest zgodna z tą samą "ukrytą historią". Linia rzymskich władców identyfikuje współczesny Rzym, bestię z rozdziału szesnastego Księgi Objawienia, a linia Machabeuszy opisuje ziemię chwalebnią, fałszywego proroka z rozdziału szesnastego Księgi Objawienia. Linia trzech bitew wskazuje na zwycięstwo

nad królem południa, smokiem z rozdziału szesnastego Księgi Objawienia.

Te trzy linie przedstawiają trzy moce, które prowadzą świat ku Armagedonowi; w wersecie czterdziestym są one ukazane jako król południa — smok, król północy — bestia, a rydwany, jeźdźcy i okręty — fałszywy prorok. Trzy linie od wersetu dziesiątego do dwudziestego trzeciego przedstawiają te trzy moce w ukrytej historii wersetu czterdziestego; nie są one niczym innym, jak tylko ciągłą ilustracją trzech zagadnień przedstawionych w jawnej historii wersetu czterdziestego.

Werset pierwszy

Wersety 1–4 wskazują na „czas końca” w roku 1989, a także na ośmiu prezydentów Stanów Zjednoczonych, licząc od tego punktu wyjścia, kończąc na ostatnim, o wiele bogatszym, ósmym prezydencie. W wersecie czwartym ów król staje się królem świata, co reprezentują Aleksander Wielki, król Achab, dziesięciu królów z Apokalipsy 17, dziesięć plemion z Psalmu 83 oraz dziesięć narodów ustanowionych jako symbol świata w samym pierwszym kroku przymierza Bożego z Abramem w Rdz 15,18–21.

Wersety od pierwszego do czwartego przedstawiają historię od roku 1989 aż do potrójnego sojuszu przy prawie niedzielnym w wersecie czterdziestym pierwszym, i dlatego korespondują z czterema rzymskimi władcami, linią Machabeuszy oraz trzema bitwami z wersetów od dziesiątego do piętnastego, które razem składają się na ukrytą historię wersetu czterdziestego.

Wersety od piątego do dziewiątego przedstawiają linię proroczą, która doskonale odzwierciedla historię od roku 538 aż po rok 1798 i dostarczają historycznej oraz proroczej logiki do zrozumienia znaczenia czasu końca w wersecie czterdziestym. Ta logika objaśnia werset dziesiąty jako odwet za historię w wersetach od piątego do dziewiątego, a tym samym definiuje logikę roku 1989. Oznacza to, że wersety od pierwszego do dwudziestego trzeciego z jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawiają pięć linii proroczych, które są skorelowane z ukrytą historią wersetu czterdziestego. Pierwsze cztery wersety mówią o Trumpie, ósmym prezydencie, który jest z siedmiu, przeznaczonym, aby zostać królem nad dziesięcioma królami w siódmym królestwie z rozdziału siedemnastego Apokalipsy.

Wersety od piątego do dziesiątego przedstawiają historię prowadzącą do roku 1798, a następnie do roku 1989, która jest historią wersetu czterdziestego. Wersety od dziesiątego do piętnastego przedstawiają dzieje trzech wojen zastępczych, z których pierwsza rozpoczyna się w 1989 roku, druga w 2014 roku; następnie w 2015 roku powstał najbogatszy prezydent. Ów najbogatszy prezydent został zabity w 2020 roku, a w 2022 roku wojna Raphii eskalowała; następnie w 2024 roku najbogatszy prezydent powrócił, a w 2025 roku zarówno głowa bestii, jak i głowa obrazu bestii zostały zaprzysiężone.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.